
aki jön

KOPECZKY LÁSZLÓ

-
- Figyelsz rám, Dávid?
A Bach-partíta elhalkult, de a férfi nem fordult az izgalomtól vibráló hang irányába. — Figyelek, Nóra nagysám...
A sápadt arcon szinte fehérek voltak a fények.
— Megint keresett az a férfi!
A vonó megállt a levegőben.
— Most megnézte jól? — kérdezte Dávid rekedten.
— Sugárzóan sápadt volt... Sápadtsága szinte elvakított... Úgy-hogy...
A muzsikos gúnyosan vágott közbe:
— Úgyhogy ez minden!
— Igen...
A vad rándítástól szinte felizzott a húr.
Nóra lesimította térdén a hipotetikus ráncokat.
— Most már hozhatom a vacsorát?
Talán mert a hegedűt szorította állával, Dávid fogai csikorogtak.
— Most már tényleg nem!
Nóra halk hangját még jobban lehalkította.
— Orvoshoz kéne...
— Tőle jövök — vágott közbe Dávid.
— És?
— Azt mondja, jól vagyok.
— Egy kis sóborszeszt csepegtettek kockacukorra.
Dávid sóhajtott.
— Ez bevált szerelmi bánatomban.
— És a temetésen. Tavalyelőtt...

— Igen.
 — Ha baj van, a macska is legelészik.
 Dávid élesen nézett rá.
 — Baj?
 — Nincs?
 Dávid az ablakhoz sétált.
 — Ki lehet az a férfi? — csattant fel Nóra.
 Dávid meg sem fordult.
 — Még mindig nem jött rá?
 — Olyan ijesztő...
 — Tehát érzi.
 — Mire gondolsz?
 — Ki is kell mondanom? ... Dadám volt Ezüsthajú. Nevelő, anyahe-
 lyettes. A gondolataimba lát.
 — A kicsi gondolatokat látom csak.
 Ismét megszólalt a hegedű.
 Nóra idegesen fészkelődött.
 — Most előtte játszom.
 — Ezt a partitát a temetés után játszottad.
 Nóra dobantott.
 — Nem tudom hallgatni!
 — Akkor nincs más hátra — sóhajtott Dávid —, leülök, és úgy várom
 őt némán... Hegedűvel a kezemben sebesebben múlt az idő.
 — Tehát tudod, hogy kicsoda?
 — Igen... tudom.
 — Hogy jöttél rá?
 — Kizárásos alapon.
 — Nem értem.
 — Végiggondoltam először is, hogy ki nem lehetett. Aztán sorban el-
 lenőriztem azokat, akik lehettek.
 — És?
 — Az utóbbiak közül senki sem keresett.
 — És az előbbieket?
 — Bénák, haldoklók, halottak.
 — Lehet, hogy kifelejtettél valakit.
 — Nem lehet... Szótárt vettem a kezembe.
 — Azt hittem, rejtvényt fejtesz.
 — Jól hitte, mert megfejtettem... Egy szó maradt kipipálatlanul...
 — Kis bolondom!
 — Most már látja a nagyobb gondolataimat is.
 Dacosan nézett Nórára, az szorongva kérdezte:
 — De ez csak játék, ugye?
 — Persze...
 — Különösen mosolyogsz!
 — Mert különösen néznek.
 Nóra kinyújtotta kezét.
 — Mióta az az árnyék megjelent, mintha lassan távolodnál tőlem.
 Dávid megsimogatta sápadt követeit a kétségbeesésnek.
 — A vég nem akkor kezdődik, mikor vége van valaminek.
 Ijedten rebbentek a szók:
 — Mínek van vége?!
 — Valaki el fog veszteni valakit.

Nóra hevesen félbeszakította:
 — Beszéljünk másról!
 — Szívesen.
 Hallgattak.
 Kis idő múlva a megkínzott Ezüsthajú felsóhajtott:
 — Hallgassunk másról...
 Behunyta szemmel ültek. Hosszú kínos pillanatok verőere lüktetett halántékukon.
 Mint végtelen zuhanás után földet érés; hirtelen élesen megszólalt a csengő.
 Nóra megmarkolta a szék karfáját.
 — Megnézem!
 — Ne... — suttogta Dávid. — Inkább fogja a kezem.
 A csengő agresszíven csengett, szinte úgy tűnt: toporzékol. Hosszú-hosszú percek után hallgatott csak el.
 — Hát ez nevetséges! — lázadozott Nóra.
 Dávid még most sem vonta el a kezét.
 — Megengedem, hogy nevéssen rajtam.
 — De inkább sírás szorongatja a torkom.
 Dávid idegesen ugrott fel.
 — Na látja, ezt nem szabad!
 — Miért?
 — A sírás erózió... Megszűnik az ellenállás, az érzelmek végleg lebomlanak... Nem akarom!... — Megsimította homlokát. — Hozza a vacsorát — mondta váratlanul.
 — Hát megéheztél? — kérdezte boldogan Nóra.
 — Lehet, hogy csak sírni akarok, míg oda van — fanyarodott mosolyra a férfi.
 — Istenem, már tréfálsz — lelkendezett Nóra. — Tartsd a pofidat, hadd csókolom meg.
 Megcsókolta, majd gyengéden lesimította a csókot, s már ismét az aggodalom vibrált a hangjában.
 — Veritékes a homlokod!
 — Nyissa ki az ablakot.
 — Nyitva van.
 — Akkor csukja be... Fázom.
 Nóra becsukta az ablakot. Kis idő múlva határozatlanul mondta:
 — Elmentem...
 — Látom.
 — Egy kis kompótot hozok.
 — Helyes.
 — Mindjárt jövök.
 — És mikor megy?
 — Ha tudnám, hogy csak sírsz tényleg...
 — Rosszabb. Hegedülni fogok...
 Az elmélyült muzsikálásba csakhamar kompótos tál és kanál csörömpölése vegyült.
 Dávid homlokát ráncolta.
 — Mi ez?
 — Kompót.
 — Mit csináljak veled? — kérdezte álmatagon.
 — Szétköpködheted a magokat a szőnyegen.

— Dadus... ez már pánik!
 — És nincs rá ok?
 — Kérdésekre ezentúl nem válaszolok.
 — Miért?
 — Ezzel kezdem.
 Letette a hegedűt, megszede a kompótostányérkát púposra.
 — Ez az egyetlen dolog, amit szépen megtanultam a bontonból. Hároméves koromban csodájára jártak meggyevésemnek.
 — Östehetség voltál.
 — Igen. Erre születni kell. Másokról messziről lerí, hogy finomkodnak.
 — Mért harapod el a magot? — ütközött meg Nóra.
 — Mert most már tényleg tudni akarom, keserű-e vagy csak tanmese volt.
 — Vagyis engem harapsz el, hogy áltattalak-e.
 — Rutinellenőrzés — mosolygott Dávid.
 — Akit szeretünk, nem fontos, hogy igazat mondjon.
 — Az Ezüsthajút azért szerette, mert kívülről is keserű volt.
 — Nem igaz, de nem baj.
 — Nem volt keserű?
 — De igen. A mondat első fele valótlan... Olykor úgy gyűlöltél, hogy az szinte perzselt.
 — Gyerekes dolog volt, s azért, mert akit illetett, arról simán lepergett.
 — Nem kell mentegetőznöd, nem szemrehányásképpen mondtam.
 — Tudom.
 — Egyébként számár voltam, hogy a boldogtalanságtól féltettelek.
 — Ne áltassuk magunkat. Teljesen alkalmatlannak bizonyultam a boldogtalanságra is... Bizonyíték rá, hogy egy kockacukor és néhány csepp sóborszesz kigyógyított.
 Az Ezüsthajú idegesen állt fel.
 — Kiviszem a kompótot. Ez minden, csak nem evés!
 — Maradjon, és meséljen valamit.
 — Hónapok óta nem járok sehova.
 Dávid szemei csillogtak.
 — Mesét. Igazit!
 — Mesét egy apányi gyermeknek?
 De az „apányi gyermek” már a várható tündér-szöveget ízlelgette. — „Réka királyné”... A Hófehérkét és a Hamupipókéét nem szeretem.
 — Tudom.
 — A mostohalányoknak lemetszették a lábujját, hogy beleférjenek a kis cipőbe... Elfog a rosszullét.
 — A Gyufaárus Leány...
 — Ködfüggönyön keresztül hallgattam. Az első mondatnál megeredtek a könnyeim... Ugye, büntetésből mesélte?
 — Nem... — Megsimogatta Dávid fejét. — Nyugtalan, ideges, csapkodós voltál. Tudtam, ha jól kisírod magad, megnyugszol.
 — Legjobban azt a mesét szerettem, amelyikben a bolond fiú nőül. Mindent fordítva csinál. A borjú helyét arája nyakába köti a kötelet. Valahogy így csináltam én is... Mesélje el még egyszer nekem a bolondfiút!
 — Nem tudom már fejből.

— Hát akkor — sóhajtott Dávid — a Gyufaárus Lányt.
 — Azt sem.
 — Nem akar megíratni.
 — Minek kínozzalak?
 — Hát ha megnyugodnék.
 — Nem. Szavaimnak nincsen semmilyen hatása. Fellázadtál. Szándékosan belehecceled magad a...
 — Mondja ki!
 — Engem is belé akarsz heccelni, hogy katasztrófális dolgokat mondjak.
 — Tehát mit fog mesélni?
 — Rendben van... Megadtam magam... — Halkan mormolva pergette a mese szavait — „Az öreg földműves látogatót várt, akivel előre megbeszélték a látogatás idejét, és azt ki is írták krétával az ajtófára. Így: HOLNAP. Mikor másnap megjött, az öreg paraszt hallani sem akart róla, hiszen az volt kiírva az ajtóra: HOLNAP... És így a rákövetkező napon...”
 — Megadása elbűvölő.
 — Természetesen túl akar járni látogatónk eszén.
 — Örülök, hogy nem róla beszélünk — mondta Nóra keményen.
 Dávid szinte kiáltott: —... Én is!... — Aztán kikapogatta a karszéket, és beléereszkedett... — Most mondhatja... — suttogetta.
 A nehéz pillanat magaslatán Nóra nyugodt mozdulattal levendulailatot itatott Dávid zsebkendőjébe, és gyengéden orrához tapasztotta.
 A szaggatott lélegzés sóhajszerűvé lágyult. Még hunyt szemmel ernyedten mormolta: — Tenger...
 — Csapjunk össze mindent, utazzunk le!
 — Nem bánom, Dadus... De tudja, meddig jutunk? Kertes-Alsóig, vagy legföljebb Ostorosig, ahol a vonat meg se szokott állni... Most is csak azért állt meg mert valaki meghúzta a vészféket.
 — Lefektetek.
 — Nem!... Ha csengetnek talpon akarok lenni.
 — Nem fognak többet csengetni... Leszaggatom a drótot.
 — Ne gyerekeskedjék.
 — Akkor hát ülünk, és addig nézzük a csengőt, míg meg nem szólal — szegte le Nóra dacosan a fejét.
 — Igaza van. Az idő fergetegesen száguld... Itt erőtlenedem hipnotizáltan, holott annyi elintéznivalóm volna.
 Feltápáskodott, motoszkálni kezdett dolgozóasztalán.
 — A jegyzőfüzetedet keresed?
 — Igen.
 — Nem azt vetted tegnap tűzbe?
 — Nem. Azok életrajzi jegyzetek voltak... — Boldog mosoly suhant át az arcán. — De jó, hogy legalább azt elintéztem.
 — Elintézted? Kirekesztetted a világot.
 — Mi köze a világnak az én nyavalygásaimhoz?
 — Hetente kétszer idetelefonáltak érte.
 — Győzött az igazság... A Nagy Présnök mindenkitől szívesebben fogad el kéziratot, min az írótól.
 Diadalmasan rántotta elő a pepita füzetet. — Megvan!
 — Imádkozom — mormolta maga elé az Ezüsthajú —, hogy olyan ne legyen benne, ami miatt nekem el kell most mennem valahová.

— Átugorjunk... Ihol e: írni Veronikának.
Nóra felszisszent.
— Nem!
— De Nórám, most már nem halasztjuk.
— Nem halasztani. Törölni!
— Én voltam a sértett fél. Én választottam fegyvert: a nevetségessé-
get... Az a lány olyan butus volt, nem is volt tudatában, hogy bánt.
— Az isten szerelmére, akkor miért írunk, s főleg mit?
— Elnézést kérek tőle, hogy nem sikerült igazán megbántania.
— Nem érti meg.
— Erre nem is gondoltam. — Türelmetlenül lapozgat tovább. —
Majd még visszatérünk... Ez itt micsoda? Nem tudom elolvasni.
— Lássam.
Nóra némán böngészte az írást.
— Mi az... Én is szeretném tudni. Elvégre a saját írásomról van
szó — békétlenkedett Dávid.
— Előfizetés...
— Ez itt két szó, és a kezdőbetű... Tudom már — mondta tompán.
— Mért kell rólam gondoskodni? — kérdezte dacosan Nóra.
— Mert a hiéna rokonság a falı kapcsolókat is leszereli. Letaszítanak
a székről is, hogy elvigyék.
— Az övék. Vigyék.
— Ha egyedül volnék, most mindent elocsolnék benzinnel, és meg-
gyújtanám.
— Tedd meg. Szeretném látni a látogató arcát, amikor csenget.
— Ennyire nem törődik saját magával?
— Dehogynem. Éppenséggel erősnek kell lennem, hogy egy másik asz-
zony kezébe sértetlenül adjalak át. Akkor aztán...
— Hohó! Inkább úgy vettem észre: távol akarja őket tartani tőlem.
— Ugyan! Már azt se bánám, hogy ne legyen jó, csak ne legyen
rossz.
— Nő választ nőt férfinak: magát választja. De pedig Daduskám pá-
ratlan nő. Nincs belőle kettő.
— Ha ilyen világosan láttad gyengeségem, mért nem lázadtál?
— Tulajdonképpen féltem tőlük. Jó volt megbújni elrettentő személye
mögött.
— Elrettentő? Ez rettenetesen hangzik.
— Csupán első hallásra.
— ... Én szörnyeteg? ...
— Kedves szörnyeteg... Végeredményben az isten is az volt, amíg
hittem benne.
— S bennem meddig hittél?
— A csöngetésig.
— Az elsőt?
— Az utolsóig...
Az Ezüsthajú felegyenesedett.
— Kezdek reménykedni!
— Miben?
— Hogy kibeszéled magadból a lidércnyomást... Más fegyverem
nincs is. Végzetes hiba volt, hogy kicsi kódban nem meséltem szel-
lemekről, vámpírokról. Olyan az, mint a szellemi védőoltás. Immunissá
tesz a hisztéria ellen.

— Csődöt mondott a patikamérleg.
 — Mert apai szerepben improvizálnom kellett.
 — Térjünk vissza a jövőbe... Mit csinál majd, ha megrohanják a jussulók?
 — Voltam már nagyobb veszélyben is, mikor a mostohád az anyai örökség megkaparintása céljából el akart szakítani tőlem.
 — Erről sohasem beszélt.
 — Most sem fogok... — Megragadta Dávid vállát: — Ne játsszuk ezt tovább!
 — Ez játék, Nórám?
 — Hatéves korodban már keresztre feszítettél véle.
 — Hogyan?
 — A legváratlanabb időközökben hirtelen elhallgattál, majd kis idő múlva azt mondtad: „Én pedig meghalok”... Azt hittem spontán gyermeki előérzet. Jéghideg félelem hasított a szívembe.
 — És meghaltam?
 — Hát persze. Nem vetted észre?
 — A halál számára, úgy értem.
 — Úgy látszott.
 — És hogy „fogott itt”?
 — Belementem a játékba. Végigcsináltuk a koporsóbetételt, az alábocsátást a kötélén, egészen odáig, hogy a férgek nyüzsgögni kezdtek. Ez minden alkalommal rettenetesen meghökkentett téged.
 — A férgek?
 — Igen. A játék egyre rövidebb lett. A férgektől való irtózás miatt elmaradt az alábocsátatás, majd a gyászmise, végül kialudtak a gyertyák. Dávid színtelen hangon ismételte: — Játék, játék...
 Nóra szép szelíd vonásai görcsbe torzultak.
 — Istenem!... Hogy tudom majd végigcsinálni ezt a képtelenséget...?
 — Miféle képtelenség?
 — Megtört öregasszony vagyok... Nincs erőm megküzdeni ilyen balladás önpusztítással...
 — Ezúttal nem tud elriasztani... És tudja miért?... Mert kedvem ellenére játszom.
 Az Ezüsthajú ajkai elszürkültek. Dávid gyengéden leültette a székbe.
 — Egy picit... kérem a... levendulás kendőt...
 A sóhajok lassan elsimultak.
 — Jobb most?
 — Végtelenül fáradt vagyok...
 — Pihenjen le.
 Ijedten nyitotta ki a szemét:
 — Nem!
 Dávid elmosolyodott.
 — Ígérem, hogy addig nem fogadok látogatót!
 — Elmosolyodtál... Visszatér az erőm... Küzdeni fogok.
 — Maradjon nyugodtan... Megkeresem a magnót. Az majd társalog helyettünk.
 Halkan suhant a szalag, s ahol megállt, Purcell kristályszép muzsikája: az elhagyott Dido panasza kezdődött.
 — Ettől nem lettem boldogabb — suttogetta az Ezüsthajú halkan.
 — Ezután jön a házi bankett egyetlen felszólalója...

S a szalagról már hallatszott is Nóra mérsékelten pezsgő-eufóriás hangja:

„... a Veronika Affér fővádlottja most, hogy messze sodródtunk már a főeseményektől, néhány szót hoz fel saját védelmére.”

— Zárd el, könyörgöm!

— Azt hittem, felvidítja.

— Úgy történt, ahogy akartam, s tetejében még emelt fővel távozzak a dráma színhelyéről?

— Dráma? ... Nocsak. Nincs ez túldramatizálva?

— Szeretteinket azzal gyötörjük folyton, hogy jót akarunk nekik.

— Talán azt szeretné, hogy kiderüljön, miszerint aljas és önző szándékkal széttaposta a zsenge boldogságot?

— Azt se szégyellném úgy, mint ezt a szánalmas mentegetődzést.

— Szánalmas?... Elfajzott gyökereiben egy tiszta és szép szerelmet... Miattam.

— Az ilyesmit az ember mindennap hányja szerettei szemére, vagy egyetlenegyszer se ejtse ki a száján.

— Egy csúf kis göthös kölök miatt, aki alig harmincöt esztendő múlva azt fogja az arcába vágni: „Az, ki a szerelmet sohasem próbálta ... annak még az sincs megengedve, hogy dicsőítse, hát még...”

— A büszke Nórából koldus lett... Megértést kunyorál.

— Örülök, hogy így történt... Túl közel állt hozzám, semhogy megsejthettem volna, mekkora.

— Méricskélünk már — nem szeretünk?

— Csacsi!

— Még egyszer! — kérlelte Nóra üdvözülten.

— Ismétlésekre nincs idő. Minden pillanatban megszólalhat a csengő.

— Csúf pókháló. Letépem!

— Erőnkéből még futja, hogy nem mutatunk pánikot.

— Igen... — Behunyta szemmel szavalta. — Távozz, pánik, a szívből! Akarom, hogy...

— Csitt!... Az akaráások ideje is lejárt.

— Szeretném...

— Így már jobb.

— Illetve, talán nem is...

— Így még jobb.

— Miért? — kérdezte Nóra megbántva.

— Mert tudom, mire gondol, Daduskám. Közös imánkra, a „Ne hadd el magad, öregem”-re.

— Mindkettőnk egyszer... Magában.

Néhány strófányi csend támadt.

— Az arcod nézve...

— Igen — mormolta Dávid —, én a „Szapanos víz”-et mondom...

Még megrázza habos sörényét,
szinte reszket, mint ideges
állatok bőre. Sárga fény ég
zöld-kék testén, melyet az est
hamvas ujjával nem talál már,
Nem lesz. De míg ott remeg,
Semmicske borzongás átjár...

Megköszöri a torkát:
 — És most... beszéljünk a temetéséről...
 Az Ezüsthajú felegyenesedett.
 — Mért állt fel?
 — Ha valaki sebezni akarna, így jobban talál...
 — Igen. Sebezni akarom, hogy még vérzik, mellette legyenek. Mert, ha akkor éri, mikor egyedül lesz...
 — Folyton velem törődünk — csattant fel Nóra.
 — Látni akarom ezután is. Ezért kell most előre néznom.
 — Kegyetlen szeretet.
 Dávid fehéren komoly volt.
 — Nem a legnagyobbtól, hanem a sok kicsi és közepes rossztól félttem... Most kibeszéljük magunkból előre!
 — Segítesz elcipelni keresztemet az első sarokig.
 — A becsapódások élet szeretném tompítani... Kezdje el.
 — Érzelmesen, szakszerűen, elfásultan?
 — Ahogy tudja.
 — Nem tudom sehogy — mondta egyszerűen Nóra.
 — Mégsem illik, hogy nekem kelljen beszélnem saját...
 Nóra összeszedte maradék erejét. — Rendben van... — Végigsimított a haján. — „Süt a nap, de a szél porral kergetőzik. Egyszer-egyszer vadul megkavarja...”
 — Hagyjuk a porhintést!
 — ...„A pap csak úgy hajlandó jönni, ha az egyházadó-hátralékot...”
 — Hátrább a hátralékokkal!
 — ...„A Hangversenyiroda igazgatója beszél...”
 — Mit mond?
 — „Nem hallom jól... Hátralékok”.
 — Hátralékok?
 — ...„A rokonok ugyanis... Unokahúgod rettenetesen sír...”
 — No nézd a kis képmutatót... A Horváth eljött?
 — „Nem. Nem tudta megbocsátani, hogy tehetségesebb vagy nála.”
 — Derék... A rendes embereket az ellenség soraiban kell keresni...
 De Lovász ott van?
 — „Ühüm.”
 — „Felállt egy közeli sírdombra, hogy jobban lásson.”
 — Látom, kitűnően szórakozol!
 — Bocsásson meg. Ezüstkócom... Még mindig az Istállómeister beszél?
 — „Nem... Most már a Kiadó.”
 — Őt sem hallja?
 — „Csak foszlányokat... Kezéből Kiütötte A Könyörtelen... Pótolhatatlan Veszteség...”
 — Unokahúgomat most már meg kell támasztani?
 — „Elcsitult... A fináléra tartogat.”
 — Mit muzsikálnak... Csitt!... Hallom: ... A Partíta... A közönség duzzogni fog: „Hogy spórolnak! Egy szál hegedű!”
 Hosszú csend után Dávid fáradtan, de elégedetten sóhajtott.
 — „Lassan elszállingózik az utolsó fekete árnyék is...”
 — Nem. Az utolsó még ott maradt!
 — Nórám! Már ebben a pillanatban el kell kezdenie a gyógyulást!
 — Annyira jól vagyok, hogy már csak mosolyogni tudok az egészen.

— Egy kissé eszelős ez a mosoly.
 — Ez most a követelmény.
 — Riadó, Nórám! Már nem játszunk!
 — Látszana rajtam, hogy nem játszom?
 — S az is, hogy lázasan gondolkodik: mivel ijeszthetne meg... Ami sikerült hatéves korban, bevállhat most is. Csakhogy...
 — Csakhogy?
 — A gyerek unta az életet — én meg szeretnék élni!
 — Nem értem.
 — Pedig egyszerű. Mikor az ember elkezd kapálódzni a Halál ellen, akkor kerül bele tulajdonképpen a bűvkörébe. Minél vadabb az ellenállás, annál szilajabb a vonzás.
 — Rögeszme!
 — Rá a ráolvasás!
 — És ez csak a szellem halála lenne, s azt is megsiratnám, de hát a test...
 — Azt írták: hipnotizálom a hegedűt.
 — Kritikai stilvirág.
 — A Művész megelőzi korát, és túlnő azon. Jelen pillanatban a kényelmes materialista gyakorlat lepányvázza a szellemet. — Később azonban — úgy, mint réges-régen — elfogadott lesz a nemanyagi kommunikáció.
 — Lehet. De ebben a pillanatban csak visszafelé kommunikálsz. A jelenés a küszöbön inkább csak a csúcsíves ablakok világából való.
 — Szimbolika... Áttétel...
 — A szimbolikát a szimbolikához kell kapcsolni. Az áttételt áttételezni a bizonytalanba.
 — Egyszerűsítés. Üdvös módszer.
 — Ez is olyan játék azonban, amelyet közös megállapodás alapján lehet csinálni.
 — A bomlás nem a látogató megjelenésével kezdődött. Ő csak fókuszszolta azt, amit az én kedves Nórám szerte szeretne kuszálni.
 — ... Az erőmnek utolsó molekuláival már.
 — Én pedig a másodpercekkel viaskodom.
 Idegesen felkapta füzetét. — Hosszú percek óta nem intézek semmit... Alapítvány... Az Amati elajándékozása...
 — Holnap!
 — Holnap?
 — Holnap — suttogta az Ezüsthajú alig hallhatóan.
 Dávid megenyhült.
 — Szegény öreg földművesem... — Keserű grimasszal nyúlt a vonó után. — Nos, ha már tényleg semmit sem tudok befejezni, legalább a Partitát...
 Csengettek.
 — Hallotta?
 — Nem!!
 — Nem igaz!... J ö v ö k — mondta rekedten.
 Az Ezüsthajú megragadta kezeit.
 — Ne!... Fiacskám!
 Dávid kitépte kezeit a görcsös szorításból.
 — Engedj!... Ki kell nyitni az ajtót... Az odázás nem segít... Egyszer úgyis ki kell nyitni.

Az ajtóhoz ment szélesre tárta.

Az ajtó előtt nem állt senki!

Vad öröm harsant végig minden idegszálán... Áthallás volt... Áthallás csupán... A szellemkép nem tudott materializálódni... Persze, hiszen él!... Egy szép kései játék... A nem létező csengések meghalása.

Kacagva csapta be az ajtót.

— Nóra ... — kiáltotta. — Játék volt! ...

A falként tornyosuló csend azonban csak annyit visszhangzott, hogy innentől kezdve minden játékát egyedül kell játszania.